

Martin Heidegger, *Gesamtausgabe*, Bd. 65, *Beiträge zur Philosophie (Vom Ereignis)*. Hrsg. von F.-W. von Herrmann, Frankfurt a. M. 1989, ²1994, ³2003.

Nicht mehr handelt es sich darum, „über“ etwas zu handeln und ein Gegenständliches darzustellen, sondern dem **Er-ignis über-ignet** zu werden, was einem Wesenswandel des Menschen aus dem „vernünftigen Tier“ (animal rationale) in das **Da-sein** gleichkommt. Die gemäße Überschrift lautet daher **Vom Ereignis**. Und das sagt nicht, daß davon und darüber berichtet werde, sondern will heißen: Vom Ereignis **er-ignet** ein denkerisch-sagendes Zugehören zum Seyn und in das Wort „des“ Seyns. (S. 3)

Martin Heidegger, *Contributions to Philosophy (Of the Event)*. Translated by Richard Rojcewicz and Daniela Vallega-Neu, Indiana University Press 2012.

The issue is no longer to be “about” something, to present something objective, but to be **appropriated over** to the **appropriating event**. That is equivalent to an essential transformation of the human being: from “ration animal” (*animal rationale*) to **Da-sein**. The fitting rubric is therefore: ***Of [von] the Event***. This is not to be understood in the sense of a report on it [davon], about it. Instead, it means that a belonging to beyng and to the word “of” beyng, a belonging in thinking and saying, is something **appropriated** out of the event. (p. 5)

Martin Heidegger, *Príspevky k filosofii (Ze spatření)* [Připravovaný překlad Aleše Nováka.]

Již nejde o to pojednávat „o“ něčem ani představovat cosi předmětného, nýbrž náležet (ke) spatření, což se rovná proměně bytostného určení člověka z „rozumného živočicha“ (*animal rationale*) v bytí-tu. Náležitý nadpis proto zní *Ze spatření*. Ale to neznamena, že se tu o něm bude informovat, nýbrž chce to říci: Ze spatření patřičné myslitelsko-zvěstující přináležení k Bytí a do slova „Bytí“.

[§ 1] Somit vermögen die „Beiträge“, obzwar sie schon und nur vom **Wesen des Seyns**, d. i. vom „Er-eignis“, sagen, noch nicht die freie **Fuge** der Wahrheit des Seyns aus diesem selbst zu **fügen**. Wenn einstmals dieses gelingt, dann wird jenes Wesen des Seyns in seiner Erzitterung das **Gefüge** des denkerischen Werkes selbst bestimmen. Diese Erzitterung erstarkt dann zur Macht der gelösten Milde einer *Innigkeit* jener *Götterung* des Gottes und der Götter, aus der die *Zuweisung* des Da-seins an das Seyn, als der Wahrheitsgründung für dieses, **sich ereignet**. (4)

[§ 1] Accordingly, these “contributions,” although already and exclusively a speaking of the **essence of beyng**, i.e. of the “appropriating event,” are not yet able to **join** the free **conjuncture** of the truth of beyng out of beyng itself. If this **articulation** once succeeds, then that essence of beyng, in its trembling, will determine the **structure** of the work of thought. This trembling will then strengthen into the power of the released mildness of an *intimacy* proper to that *divinization* of the god of gods from which **occurs** the *assignment* of Da-sein to beyng as the grounding of the truth of beyng. (6)

[§ 1] Ačkoliv „Příspěvky“ zvěstují již a výlučně o události Bytí, tzn. o „s-patření“, nedovedou ještě spojit volnou spáru pravdy Bytí z něho samého. Až se jednou toto podaří, pak tato událost Bytí bude ve svém rozechvění sama určovat skladbu myslitelského díla. Toto rozechvění pak zesílí v moc uvolněné mírnosti takové *vroucnosti* onoho *božského bytí* Boha bohů, ze které se spatřením odehrává *příslušnost* bytí-tu k Bytí, <a to> jakožto založení pravdy pro toto Bytí.

[5] Die **Verhaltenheit** [...], die Vor-stimmung der Bereitschaft für die Verweigerung als Schenkung. In der Verhaltenheit waltet, ohne jenes Zurückfahre zu beseitigen, die Zukehr zum zögernden Sichversagen als der **Wesung** des Seyns. Die Verhaltenheit ist die *Mitte* [...] für das **Erschrecken** und die **Scheu**. Diese kennzeichnen nur ausdrücklicher, was *ursprünglich* zu ihr gehört. Sie bestimmt den Stil des **anfänglichen** Denkens im anderen Anfang. (15)

[5] **Restraint**: the pre-disposition of readiness for the refusal as gift [...]. In restraint, there reigns (though one is still taken aback) a turn toward the hesitant self-withholding as the **essential occurrence** of being. Restraint is the *center* [...] for **shock** and **diffidence**. These latter merely characterize with more explicitness what *originally* belongs to restraint. Restraint determines the style of **inceptual** thinking in the other beginning. (14f.)

[5] *Zdrženlivost* [...], předběžné naladění připravenosti pro odepření jakožto obdarování. Ve zdrženlivosti panuje – aniž by se tím odstranilo ono stažení zpět – přívrat k váhajícímu sebezapírání jakožto události Bytí. Zdrženlivost je *střed* [...] pro zděšení a ostych. Obé charakterizuje jen výslovněji, co k ní *původně* náleží. Ona určuje styl začátečního myšlení v jiném začátku.

50. *Anklang* der Wesung des Seyns aus der **Seinsverlassenheit** durch die nötige Not der **Seynsvergessenheit**. (107)

[52] *Seinsverlassenheit*: daß das Seyn das Seiende verläßt, dieses ihm selbst sich überläßt und es so zum Gegenstand der Machenschaft werden läßt. (111)

[3] Das **Zuspiel** ist zuerst **Zuspiel des ersten Anfangs**, damit dieser den anderen Anfang ins Spiel bringe und aus diesem **Wechselzuspiel** die Vorbereitung des Sprunges erwachse. (9)

50. *Resonating* of the essential occurrence of beyng out of the **abandonment by being** through the compelling plight of the **forgottenness of beyng**. (85)

[52] *Abandonment by being*: the fact that beyng is abandoning beings, is leaving them to themselves, and thus is allowing them to become objects of machination. (88)

[3] The **interplay** commences with **the first beginning playing over to the other beginning**, in order to bring the latter into play, such that out of this **mutual interplay**, the preparation for the leap develops. (10)

50. *Připomínka* události Bytí z opuštěnosti bytím skrze nutkavou a nutící nouzi zapomnění Bytí.

[52] *Opuštěnost bytím*: že Bytí opouští jsoucno, přenechává ho napospas jemu samému, a tak ho nechává stávat se předmětem zhotovitelnosti.

[3] Přihrání je nejprve přihráním prvního začátku, aby tento uvedl do hry začátek jiný a aby z této střídavé souhry vyrostla příprava skoku.

[120] Der *Sprung* ist die **Er-sprungung** der Bereitschaft zur Zugehörigkeit in das Ereignis. (235)

122. *Der Sprung* (der geworfene Entwurf) ist der Vollzug des **Entwurfs** der Wahrheit des Seyns im Sinne der Einrückung in **das Offene**, dergestalt, daß der Werfer des Entwurfs als geworfener sich erfährt, d. h. **er-eignet** durch das Seyn. (239)

188. *Gründung*. Den **Grund** der Wahrheit des Seyns und so dieses selbst **er-gründen**: Diesen Grund (Ereignis) den Grund *sein* lassen durch das Beständnis des *Da-seins*. Demgemäß wird die Er-gründung zur Gründung des *Da-seins* als der Er-gründung des Grundes: der Wahrheit des Seyns. (307)

[120] The **leap** is the **leaping into** a preparedness for the appurtenance to the event. (186)

122. *The leap* (the thrown projection) is the carrying out of the **projection** of the truth of beyng, in the sense of an entering into **the open realm**, such that the projector of the projection experiences himself as thrown, i.e. as **appropriated** by beyng. (188)

188. *The grounding*. To **fathom** the **ground** of the truth of beyng and thus also to ground beyng itself: to let this ground (the event) *be* the ground through the constancy of *Da-sein*. Accordingly, the fathoming becomes the grounding of *Da-sein* as the fathoming of the ground, i.e. of the truth of beyng. (243f)

[120] Skok je vy-skočením připravenosti k náležení ke spatření.

122. *Skok* (vržený rozvrh) je naplňováním rozvrhu pravdy Bytí ve smyslu vstoupení do otevřena, a to takovým způsobem, že ten, kdo vrhá rozvrh, zakouší sám sebe jakožto vrženého, tzn. náležejícího spatřením Bytí.

188. *Založení*. Vy-pátrat základ pravdy Bytí, a tím toto samo: Ponechat tento základ (spatření) *být* základem skrze stvrzení *bytí*-tu. Tím pádem se vy-pátrání stane zakládáním *bytí*-tu jakožto vy-pátráním základu: pravdy Bytí.

[248] Die **Zu-künftigen** sind jene Künftigen, auf die als die rückwegig Er-wartenden in offernder Verhaltenheit der **Wink** und Anfall der Fernung und Nahung des **letzten Gottes** zu kommt. (395)

191. Das **Da-sein** ist der Wendungspunkt in der Kehre des Ereignisses, die sich öffnende Mitte des Widerspiels von **Zuruf** und **Zugehörigkeit** [...].

So ist das Da-sein das *Zwischen* zwischen den Menschen (als geschichtegründenden) und den Göttern (in ihrer Geschichte). (311)

[248] The **ones to come** are those future ones who receive – in so far as they expect on the way back and in sacrificial restraint--the **intimation** and intrusion of the absconding and nearing of the **last god**. (313)

191. **Da-sein** is the axis in the turning of the event, the self-opening center of the counterplay between **call** and **belonging** [...].

Thus Da-sein is the “between”: between humans (as grounding of history) and the gods (in their history).

[248] Ti nadcházející jsou oněmi přicházejícími, ke kterým přichází náznak a náhlost vzdalování se a přibližování se posledního Boha jakožto k těm navracejícím se o-čekávajícím v obětující se zdrženlivosti.

191. *Bytí-tu* je bodem obratu během obratu spatření, otevírajícím se ústředním protipohybu volání a náležení [...].

Takto je bytí-tu oním *mezi*, které je mezi člověkem (jakožto zakládajícím dějiny) a bohy (v jejich dějinách).

[194] Die Selbstheit, als Bahn und Reich der **Zu-eignung** und des Ursprungs des „Zu“ und „Sich“, der Grund für die Zugehörigkeit zum Seyn, die in sich schließt die **Über-eignung (inständliche)**. Über-eignung nur, wo zuvor und ständig Zu-eignung; beides aber aus der Er-eignung des Ereignisses. (317)

21. *Das anfängliche Denken* (Entwurf). Das **Er-denken** der Wahrheit des Seyns ist wesentlich Ent-wurf. [...] Der Entwurf des Wesens des Seyns ist nur Antwort auf den Zuruf. [...] Der Entwurf entfaltet den Entwerfer und fängt ihn zugleich ein in das durch ihn Eröffnete. (56)

[42] Das **Er-denken** meint nicht das Aus-denken und willkürliche Erfinden [...]. (86)

[194] Selfhood, as the path and the realm of the **assigning appropriation-to** and of the origin of the “to” and the “self”: the ground of the belonging to beyng, a belonging that includes the **(steadfast) consigning appropriation**. Consigning appropriation only where in advance and constantly the assigning appropriation; but both out of the appropriation proper to the event. (251)

21. *Inceptual thinking* (Projection). The **inventive thinking** of the truth of beyng is essentially pro-jection. [...] The projection of the essence of beyng is merely an answer to the call. [...] The projection unfolds the projector and at the same time captures the projector in that which is opened up. (45)

[42] **Inventive thinking** does not mean thinking up or arbitrarily inventing [...]. (69)

[194] Samost, jakožto dráha a říše při-vlastnění a původu onoho „při“ a „sobě“, základ pro náležení k Bytí, jež do sebe zahrnuje (vy-trvalé) pře-nechání. Pře-nechání <je> pouze <tam>, kde předtím a ustavičně <je> při-vlastnění; obojí však <pochází> z události ná-ležení spatření.

21. *Začáteční myšlení* (Rozvrh). Promýšlení pravdy Bytí je bytostně roz-vrh. [...] Rozvrh události Bytí je jen odpovědí na volání. [...] Rozvrh rozvíjí toho rozvrhujícího a zároveň ho zachytává do toho, co sám rozevívá.

[42] Pro-mýšlení neznamena žádná vy-mýšlení (si) ani svévolné či nahodilé vynalézání, nýbrž <znamena> takové myšlení, jež tázajíc se staví Bytí a vyzývá ho k tomu, aby proniklo tázání laděním a naladilo ho.

[37] Die **Erschweigung** ist die besonnene Gesetzmäßigkeit des **Erschweigens** (*sigan*). Die Erschweigung ist die „Logik“ der Philosophie, sofern diese aus dem anderen Anfang der Grundfrage fragt. Sie sucht die *Wahrheit der Wesung* des Seyns, und diese Wahrheit ist die winkend-anklingende Verborgenheit (das Geheimnis) des Ereignisses (die zögernde Versagung). (78)

[38] Die Erschweigung entspringt aus dem wesenden Ursprung der Sprache selbst. (79)

[1] Das **übergängliche Denken** leistet den gründenden Entwurf der Wahrheit des Seyns als *geschichtliche Besinnung*. (5).

[37] **Bearing silence** is the prudent lawfulness of the **silence-bearing activity** (*sigan*). Bearing silence is the “logic” of philosophy, inasmuch as philosophy asks the basic question out of the other beginning. Philosophy seeks *the truth of the essential occurrence* of being, and this truth is the intimating-resonating concealment (the mystery) of the event (the hesitant withholding.) (63)

[38] Bearing silence arises out of the essentially occurring origin of language itself. (63)

[1] **Transitional thinking** accomplishes the grounding projection of the truth of being as *historical meditation*. (7)

[37] Umlknutí je osvícená zákonitost mlčení (σὺγᾶν). Umlknutí je „logika“ filosofie, nakolik tato klade základní otázku z jiného začátku. Hledá *pravdu události* Bytí a tato pravda je naznačující-připomínající skrytostí (tajemstvím) spatření (váhavého zapovězení).

[38] Umlknutí pochází z dějícího se původu samotné řeči.

[1] Přechnodné myšlení vykonává zakládající rozvrh pravdy Bytí jakožto *dějinné zamyšlení*.

242. *Der Zeit-Raum als der **Ab-grund***. Der Abgrund ist die ursprüngliche Wesung des Grundes. [...] Allein, der Abgrund ist als Wesung des Grundes kein bloßes Sichversagen als einfacher Rückzug und Weggang. Der *Abgrund* ist *Ab-grund*. (379)

[...]

Der Abgrund als Weg-bleiben des Grundes [...] ist die erste Lichtung **des Offenen** als der „Leere“. (380) [...]

Der **Ab-grund** als Wegbleiben des Grundes soll doch die Wesung der Wahrheit (der lichten Verbergung) sein. [...] Das Ereignis stimmt und durchstimmt die Wesung der Wahrheit. Die **Offenheit** des Lichtens der Verbergung ist daher ursprünglich keine bloße Leere des Unbesetztseins, sondern die gestimmt stimmende Leere des Abgrundes. (381)

242. *Time-space as the **abyssal ground***. The abyssal ground [*Ab-grund*] is the originary essential occurrence of the ground [*Grund*]. [...] The abyssal ground, however, as the essential occurrence of the ground, is not sheer self-withholding in the sense of simple withdrawal and going away. The *lack* of the ground is lack of the *ground*. [...]

The abyssal ground, as the staying away of the ground in the indicated sense, is the first clearing of **the open** as “emptiness.” (300)

The **abyssal ground**, as the staying away of the ground, is indeed supposed to be the essential occurrence of truth (i.e. the essential occurrence of the clearing concealment). [...] The event attunes and pervasively disposes the essential occurrence of truth. The **open-ness** of the clearing of concealment is therefore originarily not the mere emptiness of vacancy; instead, is the disposed and disposing emptiness of the abyssal ground [...]. (301)

242. *Časo-prostor jakožto pro-past*. Pro-past je původní událostí základu. [...] Nicméně pro-past jakožto událost základu není pouze sebezapovězení jakožto jednoduchý ústup a odejití. *Pro-past* je *pro-past*.

[...]

[...]

Pro-past jakožto odepření základu [...] je prvotní světlna otevřena jakožto „prázdně“.

[...]

Pro-past jakožto odepření základu má být přeci událostí pravdy (pročišťující skryše). [...] Spatření ladí událost pravdy a proniká ji laděním. Proto otevřenost pročišťování skryše není žádnou obyčejnou prázdnotou neobsazeností, nýbrž naladěně ladící prázdni pro-pasti.

202. *Das Da-sein (Weg-sein)*. Das Da „ist“ der Mensch nur als geschichtlicher, d. h. geschichte-gründender und inständig im Da in der Weise der Bergung der Wahrheit im Seienden. [...]

Zum Da gehört als sein Äußerstes jene Verborgenheit in seinem eigensten **Offenen**, das *Weg*, als ständige *Möglichkeit des Weg-sein*; der Mensch kennt es in den verschiedenen Gestalten des Todes. (324)

202. *Da-sein (being-away)*. Only as historical is the human being the “there,” i.e. only as grounding of history and steadfast in the “there” by way of sheltering the truth in beings. [...]

To the “there” belongs, as its extremity, this concealment in its most proper **realm**, i.e. the “away” as the constant *possibility* of being-away; the human being is acquainted with the “away” in the various forms of death. (256)

202. *Bytí-tu (Bytí-pryč)*. Člověk „je“ oním „tu-“ pouze jakožto dějinný, tzn. <jakožto> zakládající dějiny a <jakožto> vytrvalý v onom „tu-“ na způsob skrývání pravdy ve jsoucím. [...]

K tomuto „tu-“ náleží jako jeho extrém ona skrytost v jejím nejbytostnějším otevření, <neboli> ono *pryč*, *bytí-pryč* <náleží k tomuto „tu-“> jakožto <jeho> ustavičná *možnost*; člověk ho zná v rozmanitých podobách smrti.

223. *Wesen der Wahrheit* (ihr **Un-wesen**).
Wenn Wahrheit west als Lichtung des Sicher-
bergenden, und wenn zum Wesen, gemäß der
Nichtigkeit des Seins, *das Umwesen* gehört,
muß dann nicht die Verkehrung des Wesens
in diesem sich breit machen [...]? (347)

[43] Dieses Erfragen des Seyns vollzieht die
Eröffnung des **Zeit-Spiel-Raumes** seiner
Wesung: die Gründung des Da-seins. (87)

Seynsgeschichtliches Denken (3)

Vor-stellendes Denken

223. *The essence of truth* (the **distorted essence**
of truth). If truth essentially occurs as the
clearing for that which is self-concealing, and
if, in accord with the **negativity** of being, the
distorted essence belongs intrinsically to the es-
sence, then must not the perversion of the es-
sence spread itself out into its distortion?
(274)

[43] This interrogation of beyng carries out
the opening of **the temporal-spatial play-
ing field** of the holding sway of beyng: the
grounding of Da-sein.

The thinking of beyng in its historicity

Re-presentational thinking

223. *Událost pravdy* (její ne-švar). Jestliže se
pravda odehrává jakožto světlna toho se-
beskrývajícího, a jestliže k události – v sou-
ladu s nicotností bytí – náleží *nešvar*, nešíří se
v ní pak nutně zvrácenost události, tzn. zastí-
rání světlny jakožto <pouhé> zdání události
[...]?

[43] Toto probádání Bytí skrze tázání napl-
ňuje rozevření časového dvorce jeho události:
založení bytí-tu.

Myšlení z hlediska dějin Bytí

Před-stavující myšlení

191. *Das Da-sein*

ist der Wendungspunkt in der Kehre des Ereignisses, die sich öffnende Mitte des Widerspiels von Zuruf und Zugehörigkeit, das *Eigentum*, verstanden wie Fürsten-turn, die herrschaftliche Mitte der Er-eignung als Zueignung des Zu-gehörigen zum Ereignis, zugleich zu *ihm*: Selbstwerdung.

So ist das Da-sein das *Zwischen* zwischen den Menschen (als geschichtegründenden) und den Göttern (in ihrer Geschichte).

Das Zwischen, das nicht erst sich aus dem Bezug der Götter zu den Menschen ergibt, sondern jenes Zwischen, das erst den Zeit-Raum gründet für den Bezug, indem es selbst in der Wesung des Seyns als Ereignis entspringt und als sich öffnende Mitte die Götter und die Menschen für einander entscheidbar macht. (311-312)

191. *Da-sein*

is the axis in the turning of the event, the self-opening center of the counterplay between call and belonging. Da-sein is the “*domain of what is proper*” [*Eigen-tum*, “property”], understood in analogy with “domain of a prince” [Fürsten-tum, “principality”], the sovereign center of the appropriating eventuation as the assignment, of the ones who belong, to the event and at the same time to *themselves*: becoming a self. / Thus Da-sein is the *between*: between humans (as grounding of history) and the gods (in their history). / The “between”: not one that simply results from the relation of the gods to humans; rather, one that first grounds the time-space for such a relation, in the sense that it itself springs from the essential occurrence of being as event and in the sense that, as self-opening center, it makes the gods and humans decidable for one another. (246-247)

191. *Bytí-tu*

je veřejí v obratu spatření, otevírajícím se ústředím vzájemně si čelící hry povolávání a příslušení, *vlastnictvím*, pochopeno jako knížectví, vládnoucím ústředím náležejícího spatření jakožto přivlastnění toho příslušejícího ke spatření, zároveň k *němu*: stáváním se sebou.

Takto je bytí-tu oním „*mezi*“ mezi lidmi (jakožto zakládajícími dějiny) a bohy (v jejich dějinách).

Oním „*mezi*“, které nepochází až ze vztahu bohů k lidem, nýbrž takovým „*mezi*“, jež teprve zakládá časo-prostor pro <tento jejich> vztah tím, že samo vzniká v události Bytí jakožto spatření a způsobuje jakožto otevírající se ústředí, že bozi a lidé mohou být pro sebe navzájem rozhodnutelní.